

РЕШЕНИЕ

№ 869

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-20, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна К.а

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Татяна К.а Търговско дело № 20221100901168
по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 625 и сл. ТЗ.

Молителят М. Г. Б. (вж. уточнителна молба от 11.07.2022 г.) твърди, че 25.01.2021 г. между ответника „ФХ Т.“ ЕООД (с предишно наименование „ФБК Л.-ТМ“ ЕООД) и чуждестранното дружество С.“ ООД (л.) бил сключен договор, по силата на който ответникът се задължил да закупи от С.“ ООД (л.) два недвижими имота срещу първоначална продажна цена от 300 000 евро. Договорено било право на купувача да посочи лице, което да го замести в продажбеното правоотношение, а също така ответникът поел задължение да препродаде имотите на трето лице и положителната разлика между продажните цени (след заплащане на съответните разходи по сделката и дължимите данъци) да се разпредели както следва: 45 000 евро да се задържи от него, а остатъкът, ако има такъв, да се предаде на молителя; ако продажната цена по втората сделка надхвърляла 377 000 евро, разликата над 377 000 евро да се разпредели в съотношение 45 % за ответника и 55 % за молителя. С допълнително споразумение от 28.04.2021 г. купувачът „ФХ Т.“ ЕООД бил заместен от „П.Е.У.“ ЕООД, но останал солидарно отговорен за изпълнение на паричните задължения на новия купувач. На 02.07.2021 г. бил сключен окончателен договор, а впоследствие имотите били препродадени на трето лице на цена от 800 000 евро. По този начин в тежест на „П.Е.У.“ ЕООД и на ответника като солидарен длъжник възникнало задължение за плащане на молителя на сумата от 174 040,90 евро, представляваща 55 % от разликата между 377 000 евро и продажната цена по втората сделка. Това задължение произтичало от търговска сделка, тъй като със сключване на договора ответникът предприел действия, които налагали дейността му да се води по търговски начин. Въпреки настъпване на падежа и отправените от молителя покани обаче задължението не било погасено. Липсата на плащане се дължала на влошеното финансово състояние на ответника и сочела, че длъжникът бил неплатежоспособен, а евентуално – свръхзадължен. На тези евентуални основания молителят моли съда да открие спрямо ответника

производство по несъстоятелност. Претендира разноси и възразява по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Ответникът „ФХ Т.“ ЕООД оспорва молбата по чл. 625 ТЗ. Поддържа, че уговорката по чл. 15а от процесния договор не съставлявала абсолютна търговска сделка, а не била и субективна такава, тъй като не била свързана с упражняването от него занятие, а и молителят нямал качеството на търговец. Освен това ответникът счита, че правото на разпределение на сумите, установено в чл. 15а от договора, не било възникнало, тъй като молителят трябвало да посочи купувач в срок до 30.09.2021 г., а това не било сторено – имотите били препродадени на 27.10.2021 г., в който случай според чл. 15г от договора ответникът можел да ги продава без да дължи суми на М. Б.. По тази причина ответникът не бил осчетоводил и процесното задължение. Допълнително заявява, че клаузата на чл. 15а от договора била нищожна поради противоречие с добрите нрави, тъй като с нея се уговаряло разликата в цената между двете продажни цени да се получи не от С.“ ООД (л.), чийто ликвидатор бил М. Б., а от самия него в лично качество. По този начин се нанасяла вреда на С.“ ООД (л.), а действията на ликвидатора противоречали на задълженията му, установени по императивен начин в правото на Република Чехия и приложими на основание чл. 56 КМПК - за лоялност, за въздържане от конкурентна дейност или дейност при конфликт на интереси. Наред с това ответникът отрича да е в състояние на неплатежоспособност или свръхзадълженост. Въз основа на всичко изложено моли съда да отхвърли молбата и да му присъди разноси.

Съдът, като прецени събраните доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Относно активната легитимация на молителя:

С аргумент от чл. 625, пр. 2 ТЗ вр. чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ активно легитимиран да иска открий.е на производство по несъстоятелност е **кредитор**, чието **парично** вземане произтича **от търговска сделка**, като доказването на кредиторското качество е в тежест на молителя.

Няма спор, а и се установява от писмените доказателства, че на 25.01.2021 г. между ответника „ФХ Т.“ ЕООД (с предишно наименование „ФБК Л.-ТМ“ ЕООД) и чуждестранно дружество с ограничена отговорност с фирма С.“ в ликвидация, представлявано от молителя като ликвидатор, е сключен договор, по силата на който С.“ ООД (л.) се задължава да продаде на ответника в срок до 15.06.2021 г. правото на собственост върху два недвижими имота за цена в размер от 300 000 евро. Договорът е подписан от С.-БУЛ“ ООД, представлявано от М. Б., и лично от М. Б. в качеството им на солидарни длъжници на С.“ ООД (л.). Съгласно чл. 11а от договора ответникът има право да посочи друго лице, което да го замести в правоотношението, като в този случай той ще поеме солидарна отговорност със заместващия относно плащането на продажната цена и „останалите клаузи, свързани с прехвърлянето на собствеността“.

Наред с това в чл. 15а и чл. 15г е договорено собствеността да бъде препродадена на трето лице при следните условия: в срок до 30.09.2021 г. М. Б. ще има право да предложи купувач или сам да закупи имотите при цена не по-малка от 377 000 евро, като от разликата между двете цени, формирана след погасяване на дължимите данъци и разноси, ответникът ще задържи 45 000 евро, а остатъкът, ако има такъв, ще бъде заплатен на Б.; ако цената

надхвърля 377 000 евро, разликата над 77 000 евро след приспадане на данъците и разносните се разпределя между ответника и молителя в съотношение 45:55; ако молителят не упражни правото си да предложи купувач до 30.09.2021 г. (а ако го упражни – крайната дата на покупка следва да бъде до 30.10.2021 г.), ответникът може да продава имотите без спазване на горепосочените условия.

С Анекс № 1 от 28.04.2021 г. при условията на чл. 11а от договора за пръв купувач на имотите, който да замести ответника в правоотношението, е определено „П.Е.У.“ ЕООД. Съгласно § 3, ал. 2 от анекса ответникът е поел солидарна отговорност за задълженията на „П.Е.У.“ ЕООД, произтичащи от договора и анекса.

На 02.07.2021 г. С.“ ООД (л.) е прехвърлило на „П.Е.У.“ ЕООД правото на собственост върху процесните имоти, а на 27.10.2021 г. „П.Е.У.“ ЕООД от своя страна ги е продало на трето лице за цена в размер от 800 000 евро.

При тези факти **спорни** са следните въпроси относно кредиторската легитимация:

- 1). Търговска ли е сделката, от която молителят черпи правата си;
- 2). Действителна ли е тя от гледна точка на изискването за съответствие с императивния закон и добрите нрави;
- 3). Легитимира ли тя молителят като паричен кредитор на ответника.

Относно търговския характер на сделката:

Съгласно чл. 286, ал. 1 и 2 ТЗ търговски са сделките, сключени от търговец във връзка с упражняването от него занятие, както и посочените в чл. 1, ал. 1 ТЗ сделки, независимо от качеството на лицата, които ги извършват.

От съдържанието на процесната сделка е видно, че ответникът закупува имотите ***с цел те да бъдат препродадени*** – от него или от лицето, което го е заместило в правоотношението. При това от препродажбата им ***се очаква генериране на печалба под формата на положителна разлика*** между покупната и продажната цена. Изложеното характеризира сделката като такава по чл. 1, ал. 1, т. 14 ТЗ, а именно – покупка на недвижими имоти с цел продажба, и следователно се касае за абсолютна търговска сделка.

Сделката би могла да се определи и като субективна търговска, тъй като се извършва от ответника в очакване да реализира от нея печалба. В тази връзка понятието „занятие“ по смисъла на чл. 286, ал. 1 ТЗ ***не следва да се ограничава до сделки, включени в изрично вписания предмет на дейност*** на търговеца, а да се разглежда като дейност, която има характер на търговска в широк смисъл – освен тази, която е пряко свързана с регистрирания предмет на дейност, така и тази, която ***подпомага осъществяването му, вкл. като осигурява допълнителен (финансов) ресурс***. Аргумент за това е и разпоредбата на чл. 286, ал. 3 ТЗ, която предвижда, че при съмнение извършената от търговеца сделка се смята за свързана с неговото занятие - презумпция, която не би била приложима, ако занятието се определяше само от вписания предмет на дейност. Освен с това сделката би била част от занятието на търговеца и при тясно тълкуване на това понятие, тъй като в случая вписаният предмет на дейност на ответното дружество включва освен изрично посочените като вид сделки, така и „всички други дейности и услуги, незабранени от закон“.

Следователно за ответника тази сделка е търговска, а на основание чл. 287 ТЗ тя се счита **търговска и за двете страни**, щом законът не установява друго.

Относно възражението за нищожност:

Ответникът е направил възражение за нищожност на съглашението, обективизирано в чл. 15а от договора при твърдението, че същото противоречи на добрите нрави и на императивни норми от правото на държавата, в която е регистрирано ликвидиращото се дружество (Република Чехия), установяващи конкретни задължения на Б. във връзка със статута му на ликвидатор.

Валидността на договора се определя от **приложимото спрямо него материално право**. При отношения с международен елемент, каквито са създадените с процесния договор, приложимото материално право се определя въз основа на съответната **стълкновителна норма**. В случая, доколкото международният елемент е свързан с държави-членки на Европейския съюз, стълкновителните норми са съдържащите се в Регламент (ЕО) № 593/2008 на ЕП и на Съвета (Рим I). В чл. 3, т. 1 от Регламента е въведен принципът за **свобода на избора на приложимо право, който обаче е ограничен** в случаите, в които отношението е уредено от свръхимперативни норми или норми, които изрично са обявени от закона за неподлежащи на дерогиране чрез свободен избор. Впрочем, касае се до определяне на приложимото **материално** право, поради което всички възражения на молителя относно определянето на компетентния съд, черпени от разпоредбите на Регламент № 1215/2012 на ЕП и на Съвета и чл. 613 ТЗ (изложени подробно в писмената защита), са напълно неотносими, тъй като тези разпоредби имат процесуалноправен характер.

В чл. 17б от договора е направен избор на приложимо право – „в отношенията между страните ще се прилага действащото общо гражданско и търговско право на Република България с изключение на процедурите по прехвърляне на собствеността върху недвижимите имоти“. Този избор обаче **не може да дерогира приложението на свръхимперативните норми и на нормите, уреждащи отношения извън обхвата на Регламента**, поради което и на основание чл. 1, т. 2, б. „е“ и чл. 9, т. 3 от Регламента повелителните норми от правото на Република Чехия (държава, регистърна за С.“ ООД (л.) и държава по местоизпълнение на основното задължение), които уреждат въпроси относно ликвидацията на дружеството, следва да бъдат приложени, ако конкретните въпроси имат отношение към предмета на делото.

Въз основа на изложеното може да се направи извод, че валидността на процесния договор ще се преценява съобразно избраното от страните материално право (българското), освен когато се касае до нарушение на императивни норми, уреждащи отношенията между участващите в ликвидацията на дружеството лица, които норми не могат да бъдат дерогирани от избора на право. В последния случай чуждото право трябва да уреди и последицата от нарушението им, доколкото в противен случай не би се стигнало до защита на този императивен правов ред.

Наведените възражения за нищожност са свързани с **противоречие с императивни норми**, уреждащи задълженията на ликвидатора спрямо ликвидиращото се дружество, както и с противоречие с **добрите нрави**, предвид обстоятелството, че със сключената сделка се отчуждават вещни

права от патримониума на ликвидиращото се дружество срещу цена, значително по-ниска от пазарната, а разликата до пазарната цена, генерирана от препродажбата на имота, се получава не от ликвидиращото се дружество (съответно от неговите кредитори), а от ликвидатора му в лично качество.

Във връзка с първото възражение е установено съдържанието на правото на Република Чехия, според което при изпълнение на задълженията си ликвидаторът е длъжен да проявява грижа на добър стопанин към дружеството и към кредиторите. Наред с това в Закона за търговските дружества и кооперациите е предвидено задължение за член на съответния орган на търговското дружество, ако има намерение да сключи договор с дружеството, да уведоми органа, на който е член, и надзорния или върховния орган, като обяви при какви условия ще бъде сключен договорът. Тази грижа на добрия ликвидатор включва „необходимата лоялност и съответната компетентност и отговорност“. Задължението за лоялност означава, че ликвидаторът трябва да действа в съответствие с интересите на дружеството, да не злоупотребява с положението си за собствена изгода и да не се поставя в условия на конфликт на интереси.

Според правната уредба на статута на ликвидатора **отговорността му е идентична с тази на управителните органи**, като ако е нарушено задължението за полагане на дължимата грижа и от това дружеството претърпи вреди, ликвидаторът дължи обезщетение, но не е предвидена като последица обявяване за недействителни на правните действия, извършени от името на дружеството, освен ако ликвидаторът и насрещната страна преследват едновременно незаконна цел, напр. за ощетяване на дружеството, т.е. резултат, който противоречи на закона или го заобикаля. Отчуждаването на имуществото на ликвидиращото се дружество на цена, различна от пазарната, също не би могло да доведе до нищожност, тъй като според чуждото право очевидната липса на еквивалентност дава основание на ощетената страна да иска разваляне на договора, т.е. той е действителен, а нищожен би могъл да е, ако явната несъразмерност се дължи на възползване на едната страна при сключване на договора от затрудненото положение на насрещната страна или на нейната неопитност, умствена слабост, лекомислие, каквито факти не са налице.

От изложеното може да се заключи, че според приложимото материално право в отношенията си с дружеството ликвидаторът е длъжен да действа с грижата на добрия стопанин, но нарушаването на това задължение, включително ако нарушението се изразява в отчуждаване на имот под пазарната цена, **не води до нищожност на сделката, освен ако се установи съвместен сговор, какъвто в случая не се доказва** (в частност, не се установява, че насрещната по сделката страна (ответникът) е бил в сговор с Б. за причиняване на щета на ликвидиращото се дружество).

Сходни изводи могат да се направят и по възражението за нищожност поради противоречие на договора с **добрите нрави**. Действително, молителят, представлявайки С.“ ООД (л.), е сключил договор, с който са отчуждени притежавани от дружеството права срещу цена, значително по-ниска от цената, постигната при последваща продажба, извършена след кратък период от време, но това не е достатъчно, за да се приеме, че са нарушени добрите нрави. **Видно от цялостното съдържание на договора, с него се уреждат множество и различни отношения** – отношения във връзка с договор за кредит, сключен между „КЗУ Г.П.“ ООД и солидарния

длъжник М. Б. от една страна и „СИБАНК“ ЕАД (прекратена), от друга, вземането по който е придобито от ответника (чл. 10а, ал. 1); отношения по договор за заем, сключен с „ФИНАНСОВА КЪЩА Л. ТМ“ АД, със заемател С.-БУЛ“ ООД и солидарен длъжник М. Б. (чл. 10а, ал. 2); отношения по изкупуване на дълг по договор за кредит от 24.11.2014 г., сключен с „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД (чл. 12). **Уреждането на тези отношения в един договор сочи на тяхната взаимна свързаност** (било чрез страните, било чрез предмета), поради което преценката за еквивалентността на всяка поета престация не може да се направи **без съобразяване на всички други поети насрещни задължения** - разликата между първоначалната цена и цената от препродажбата, както и уговорката за получаване на част от тази разлика от молителя, могат да се дължат **не непременно на сключване на сделка в ущърб на ликвидирания се дружество** (или на неговите кредитори), **а на уреждане на взаимни отношения между всички страни**, подписали договора.

Поради изложеното съдът приема за недоказано възражението за нищожност на уговорката, обективизирана в чл. 15а от процесния договор, поради противоречие с императивния закон и добрите нрави.

Относно възникването на вземане по чл. 15а от договора и неговия размер:

Както беше посочено, уговорката на чл. 15а, ал. 2 от договора, има **срочен характер** – молителят има право да предложи купувач (или сам да закупи имотите) **в срок до 30.09.2021 г.** или в срок, съответно продължен с периода на забава при сключване на окончателния договор съгласно чл. 15в. В случая окончателният договор е сключен на 02.07.2021 г. вместо на 15.06.2021 г., следователно срокът по чл. 15а, ал. 2 следва да се счита продължен **до 17.10.2021 г.**

Съгласно чл. 15г от договора след 30.09.2021 г., ако М. Б. не е упражнил правотоси да посочи купувач/сам да изкупи имотите, или ако го е упражнил, но покупката не е осъществена до 30.10.2021 г., **имотите се препродават без да се „превеждат никакви суми на М. Б.“**.

Анализът на посочените разпоредби сочи, че вземането на Б. за част от разликата между първоначалната продажна цена и цената по препродажбата ще възникне **само ако имотите са препродадени на посочен от него купувач/на него самия в срока по чл. 15г или при условията на чл. 15б** (на посочено от ответника лице след писмено потвърждаване от страна на Б.). Следва да се посочи, че по-дългият срок за извършване на продажбата, установен в чл. 15г (до 30.10.2021 г.), важи за тази сделка, която се сключва **след упражняване от страна на Б. на правото му да посочи купувач** (или сам да купи имота).

Следователно правото на част от разликата в продажните цени не възниква при всяка сделка, извършена в срок до 30.10.2021 г., а само при тази, която е сключена **при условията на чл. 15а или 15б от договора**.

В случая втората продажба е сключена на 27.10.2021 г. с третото лице „ВОПЕ инвестиционна сполечност“ АД, но **няма никакви данни, че това лице е посочено от Б. в срок до 30.09.2021 г. или в продължението му до 17.10.2021 г.**, нито пък такива твърдения се поддържат от молителя – в молбата по чл. 625 ТЗ е посочено, че „П.Е.У.“ ЕООД е възложило на адвокатска кантора да осъществи препродажбата; в становището си от

23.09.2022 г. (т. 3.1) ответникът е оспорил факта на упражняване от молителя на правото по чл. 15а в уговорения краен срок и се е позовал на погасяването му по реда на чл. 15г, а в становище на молителя от 20.10.2022 г., депозирано във връзка с това оспорване, е заявено, че оспорването противоречи на доказателствата и ще бъде обсъдено „по същество“; в депозираната от молителя писмена защита не се съдържат никакви конкретни твърдения, че купувачът по сделката от 27.10.2021 г. е посочен от него и то в срок до 30.09.2021 г. или в удължения по реда на чл. 15в срок до 17.10.2021 г.

Не може да се приеме, че вземане за Б. е възникнало и на основание чл. 15б от договора, тъй като установеният там срок е идентичен с този по чл. 15а. Нещо повече - **не се поддържат твърдения** за осъществяване на сделката при условията на тази разпоредба (според изложените в молбата по чл. 625 ТЗ твърдения вземането на молителя произтича от уговореното в чл. 15а, а не в чл. 15б от договора).

С оглед на изложеното, независимо че не се доказва нищожност на уговорката по чл. 15а от договора, молителят не се легитимира с вземане, произтичащо от тази уговорка поради неосъществяване на фактическия й състав. Това е достатъчно основание за отхвърляне на молбата по чл. 625 ТЗ, но за пълнота съдът ще обсъди и въпросът относно неплатежоспособността/свръхзадължеността на ответника.

Относно неплатежоспособността/свръхзадължеността:

Неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо задължение от вида, определен в разпоредбата на чл. 608 ТЗ, а е свръхзадължен, ако имуществото му не е достатъчно да покрие паричните му задължения (чл. 742, ал. 1 ТЗ). Това състояние трябва да **не е временно** (арг. чл. 631 ТЗ) и именно **то да е в причинна връзка** с неизпълнението.

За установяване на финансовите показатели на дружеството са изслушани **основно и допълнителни заключения на СИЕ**. Съгласно основното заключение през периода 2019 г. - 2021 г. дружеството е декларирано положителен финансов резултат (печалба), като такъв е прогнозиран и за 2022 г. Активите му са формирани от вземания, инвестиции и парични средства и към 31.07.2022 г. те възлизат на 1 560 000 лв. Към същата дата стойността на задълженията е 122 000 лв. и в тях се включва задължение в размер от 118 500 лв., произтичащо от договор за заем и имащо дългосрочен характер. Според счетоводните записвания дружеството редовно погасява краткосрочните си задължения.

Вещото лице не е констатирало нередовност на счетоводните записвания и въз основа на тях е представило коефициентите за ликвидност на ответното дружество – за обща, бърза, незабавна и абсолютна. Според **основното заключение** за периода 2019 г. – 2022 г. коефициентът за обща ликвидност е много над препоръчителните норми, дружеството е високоликвидно, а това се дължи на ниския размер на задълженията. Коефициентите за незабавна и абсолютна ликвидност също са много над референтните норми поради наличните парични средства, които към момента на изготвяне на основното заключение по разплащателни сметки са били в размер от около 160 000 лв. Според коефициентите за финансова автономност и задължнялост дружеството също се явява финансово автономно и без зависимост от кредитори.

Според **допълнителното заключение на СИЕ от 03.02.2023 г.** към

30.11.2022 активите на дружеството в размер от 1 590 000 лв. са формирани от дългосрочни вземания по заеми - 904 000 лв., и краткосрочни активи, от които вземания от клиенти и доставчици - 176 000 лв., 260 000 лв. – инвестиции, 250 000 лв. – парични средства (117 000 лв. на каса и 133 000 лв. по банкови сметки). Към същата дата задълженията са в размер от 122 788,53 лв., вкл. дългосрочното задължение по договор за заем с „ИЕС“ ЕООД в размер от 118 500 лв. Към 31.12.2022 г. сумата по разплащателните сметки е около 130 000 лв. и според вещото лице дружеството не изпитва затруднения при обслужване на задълженията си. Дори и при увеличение на задълженията с 355 000 лв. (задължението към молителя) коефициентите за ликвидност биха били над препоръчителните норми, което се дължи на високите стойности на инвестициите и паричните средства (краткосрочните активи) – таблица № 11 на допълнителното заключение.

Второто *допълнително заключение на СИЕ от 01.06.2023 г.* е изготвено след изследване на предоставените от ответника по реда на чл. 190 ГПК първични счетоводни документи, касаещи сключването и изпълнението на осчетоводените вземания. Констатирано е, че на 11.10.2021 г. между ответника и „ИЕС“ ЕООД е сключен договор за заем, по силата на който чрез три парични превода ответникът е получил заем в общ размер от 118 500 лв. за срок от 60 месеца срещу годишна лихва в размер от 3,75 %. От своя страна ответникът е извършил банкови преводи към „ИЕС“ ЕООД с основание „лихва по договор за заем“ в размер на 2 221,86 лв. (на 27.01.2022 г. и на 25.05.2022 г.). Договорът е дългосрочен и не участва при определяне на коефициентите за ликвидност.

На 26.08.2022 г. между ответника като възложител и „Д.К.“ ЕООД като изпълнител е сключен договор за арбитражни сделки, по силата на който ответникът е превел на изпълнителя гаранционна сума в размер от 78 233,20 лв., като към 30.11.2022 г. балансът по портфейла е 128 233,20 лв. Това според вещото лице сочи, че се осъществява търговия на финансови пазари на посочените в договора валути, достъп до които е осигурен чрез този договор.

На 27.08.2014 г. е сключен договор между ответника и „К.Е.С.“ ООД във връзка с предлагане на продукти Уестърн Юнион (международни и вътрешни трансфери на парични средства), като към 31.12.2022 г. по този договор няма непогасени задължения/вземания.

На 28.08.2019 г. ответникът в качеството си на лизингодател е сключил договор за лизинг, по силата на който е получил парични средства в размер от 190 650 лв., заплатени по банков път в периода 01.10.2019 г. – 09.12.2020 г. Изпълнението на договора е приключено през 2020 г. и няма отношение към актуалните коефициенти за ликвидност.

На 01.09.2015 г. и на 12.10.2015 г. ответникът като заемодател е сключил договори за заем с Р. Г. за сумата от по 250 000 лв. за срок от 10 години при възнаградителна лихва от 4 %. Заемната сума е предоставена по банков път съответно на 01.09.2015 г. и на 12.10.2015 г. По първия договор в периода 22.10.2020 г. – 26.05.2022 г. заемателят е превел на ответника сума в общ размер от 160 000 лв., а по втория договор – сума в размер от 134 000 лв., преведена в периода 11.01.2018 г. – 28.09.2020 г., т.е. налице е частично предсрочно погасяване.

На 06.11.2015 г. между същите страни е сключен трети договор за заем с идентични параметри, като заемът е предоставен чрез паричен превод на

06.11.2015 г. По този договор ответникът е получил плащания в общ размер от 263 643 лв. в периода 10.04.2017 г. – 22.01.2021 г.

На 27.09.2018 г. ответникът е предоставил на „Л. АУТО“ ЕООД заем в размер от 30 000 лв. за срок от 5 години срещу годишна лихва в размер от 6 %. Задълженията на заемополучателя за връщане на главницата и заплащане на лихвата са погасени изцяло на 10.11.2021 г. Нов договор за заем между същите страни е сключен на 09.01.2019 г. за сума в размер от 50 000 лв. с общ размер на дължимата лихва 10 231,16 лв., начислена в 39 фактури. На 03.08.2020 г. между същите страни е подписан договор за заем в размер от 500 000 лв. за срок от 5 години при годишна лихва в размер от 3,5 %. Общият размер на предоставените на заемополучателя суми по този договор е 490 000 лв., преведени по банков път в периода 04.08.2020 г. – 29.04.2021 г. Размерът на осчетоводените от ответника лихви по този договор съгласно 21 фактури е 46 845,85 лв.

Според второто допълнително заключение дружеството има инвестиции в размер от 260 000 лв., които включват 51 000 лв. - облигации, емитирани от свързано дружество, 78 000 лв. – сума, инвестирана по сделката с „Д.К.“ ЕООД, и 50 000 лв. – сума от извършени по този договор сделки с валута, 43 000 лв. – вземане по договора с „К.Е.С.“ ООД, 38 000 лв. – вземания по инвестиционен портфейл по договор с „К.“ АД от 02.05.2017 г.

След анализ на тези първични документи вещото лице отново е заключило, че стойността на краткотрайните активи в размер от 686 000 лв. е формирана от 176 000 лв. разчети за лихви, 260 000 лв. инвестиции и 250 000 лв. парични средства, а краткосрочните задължения са в размер от 4 000 лв. Ако към тях се добави и задължението, претендирано от молителя, коефициентите за ликвидност би бил 1,9109, т.е. над референтните стойности.

Съдът кредитира обсъдените по-горе заключения на СИЕ, като счита, че те дават пълен отговор на поставените от молителя възражения относно начина на водене на счетоводството на ответното дружество, както и представят коефициенти за ликвидност/автономност/задлъжнялост според баланс, изготвен на базата на изследвани първични документи. Въз основа на тези заключения съдът приема, че ответното дружество не е в състояние на неплатежоспособност, нито на свърхзадлъженост като юридически понятия, даващи основание за открий.е на производство по несъстоятелност. Напротив – **ответникът не е преустановил търговската си дейност, погасява редовно осчетоводените си задължения, реализира приходи и генерира нетна печалба**; счетоводството му се води редовно и не се установи включване в баланса на несъществуващи активи, които да повишат симулативно коефициентите за ликвидност.

Възражението на молителя, че пасивите следва да се увеличат със задължение към „ИЕС“ ЕООД, произтичащо от неустойка поради забавено плащане на заемните вноски, както и че заемът следва да се счита за предсрочно изискуем, е неоснователно. За да се извърши такава корекция на баланса, е необходимо да има доказателства, че кредиторът по тези задължения е упражнил правото си за обявяване на предсрочната изискуемост (то е право на лична преценка и не може да бъде упражнено от трето лице, каквото се явява молителят), съответно да има доказателства, че този кредитор претендира неустойка за забава (напр. чрез осчетоводяването ѝ, чрез отправяне на покана и т.н.). Такива данни обаче не са налице.

Недоказано е и възражението на молителя относно привидност на договорите за заем – от събраните писмени доказателства и проверката на счетоводните записвания е видно, че счетоводни записи за тези договори съществуват отпреди подаване на молбата по чл. 625 ТЗ, както и че са извършени реални банкови разплащания – както за предоставяне в заем на сумите, така и за връщане на заети суми и плащане на лихви. Отделно от това, договорът за заем, по който ответникът е заемополучател, е източник на дългосрочно задължение за главница и поради това стойността му не участва при формиране на коефициента за ликвидност. Договорите, по които ответникът е заемодател, също са източник на дългосрочни активи относно главницата и поради това не са включени от вещото лице като стойност, определяща коефициента за ликвидност. Като краткосрочни са определени вземания за лихви (176 000 лв.), но дори те да нямат такъв характер (тъй като е уговорено лихвата да се заплаща „в края на периода“, а не периодично), приспадането им от общата стойност на краткосрочните активи няма да доведе до нерелевантни стойности на показателите за ликвидност, още по-малко с траен характер на влошаването. Това важи и за включеното от вещото лице вземане по договора с „К.Е.С.“ ООД в размер от 43 000 лв., което според обстоятелствената част на експертизата би следвало да се явява погасено към 31.12.2022 г.

Няма основание да не бъде отчетена стойността на вземанията, произтичащи от инвестициите в облигации и тези по инвестиционния портфейл, удостоверен от „Д.К.“ ЕООД. Това са задължения, признати от третите за процеса лица както като размер, така и като модалитети, и без наличие на доказателства, които да опровергават верността на признатите факти, те не могат да бъдат изключени при формиране на баланса.

Въз основа на всичко изложено съдът намира, че на основание чл. 631 ТЗ молбата за открийе на производство по несъстоятелност следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

Молителят следва да заплати на ответника разноски за адвокат и за вещо лице. Възражението за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение в размер от 9 000 лв. е основателно. Договорът за правна помощ е сключен на 12.09.2022 г., към която дата е действала старата редакция на чл. 7, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г., предвиждаща, че „за процесуално представителство, защита и съдействие по дела за несъстоятелност възнаграждението се изчислява на базата на стойността на **предявените** вземания по методиката на ал. 2, но не по-малко от 800 лв.“ При действието ѝ в тази редакция е постановено Определение № 99/12.06.2020 г. по т. д. № 2433/2019 г. на ВКС, ТК, I т.о. съгласно което, *„минималният размер на адвокатското възнаграждение в производство по молба по чл. 625 ТЗ се определя не по реда на чл. 7, ал. 3 вр., ал. 2, т. 6 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а по чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредбата – като за неоценяем иск, тъй като във фазата на разглеждане на молбата по чл. 625 ТЗ за открийе на производство по несъстоятелност вземанията на кредитора не се установяват със сила на пресъдено нещо.“* Ето защо и като съобрази минималния размер на възнаграждението според действащата към момента на сключване на договора за правна помощ редакция на чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредбата, съдът счита, че договореният размер от 9 000 лв. е прекомерен. С оглед

фактическата и правната сложност на настоящото производство, броя проведените открити заседания и извършените процесуални действия съдът намира, че следва да бъде определено възнаграждение в размер от 6 000 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 631 ТЗ, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата на М. Г. Б., ЕГН *****, за откритие на производство по несъстоятелност по отношение на „ФХ Т.“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 625 ТЗ поради неплатежоспособност и свръхзадълженост.

ОСЪЖДА М. Г. Б., ЕГН *****, да заплати на „ФХ Т.“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 5 ГПК разноси в размер от 6 000 лв.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд – гр. София в седемдневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____